

KWALLEN IN DE BRIEVENBUS

EN ANDERE HOOPVOLLE VERHALEN

Najiba Abdellaoui, Heleen Blesgraaf,
Annemarie van den Brink, Thijs Goverde,
Tialda Hoogeveen, Tanja de Jonge,
Annemarie Jongbloed, Enne Koens,
Matthijs Meeuwssen, Milouska Meulens,
Annejan Mieras, Marloes Morshuis,
Tom Rijpert, Pen Stewart,
Esther Walraven

Met tekeningen van Sophie Pluim

Uitgeverij Ploegsma Amsterdam

De vaquita
is bijna uitgestorven!
Benieuwd naar hun
toekomst? blz. 89

In het jaar 2110
leven er klimaat-
vluchtelingen uit
Bonaire in
Nederland.
Ontmoet hen
op blz. 144

Bibi vindt een
klein kokertje op
een vreemde plek...
Wat zit er in?
blz. 18

Wie is dat
mens dat in
een museum
tentoon-
gesteld
wordt?
blz.
121

Op naar een
betere planeet!
Let's goooo sloooow!
Hoe? blz. 110

Marisol wil een
waardvolle
ketting kopen.
maar hoe komt
ze aan geld?
blz. 38

Jesse maakt
zuurstof voor
de hele stad.
Hoe doet hij dat?
blz. 58

Zou Finn ooit de
elfstedentocht kunnen
schaatsen, net als zijn opa?
blz. 79

Actie tegen
Klimaatverandering?
Deze kinderen eisen
mensen verandering
gg
blz.

Wat heeft marna te
bespreken met de
minister-president?
blz. 49

Waarom 8
voetbalvelden
veel te veel is,
lees je op blz. 131

Zwemmen met
kwallen omdat de zee
opwarmt? Dat laat
Boris niet gebeuren!
blz. 7

In een wereld
vol schroot zoeken
een vader en dochter
naar een geheime
twin ...
blz. 28

Bahar weet
hoe dorst smaakt
Maar ze heeft geen idee
hoever ze zal gaan om
die te lessen ...
blz. 68

Zelfs in een
heel streng
land is er een
plek waar je
altijd vrij bent...
Waar?
lees het op
blz. 154

Een warm welkom!

Hallo daar, hartelijk welkom in dit bijzondere boek!

Het is een bundel met verhalen van allerlei verschillende schrijvers. Sommige van die verhalen zijn spannend, andere grappig, van sommige word je enthousiast en van andere een beetje ongerust. Het enige wat ze gemeen hebben: ze gaan allemaal over klimaatverandering. Wat dat is en hoe het komt, weet je vast wel, en ook dat het in de toekomst serieuze problemen gaat veroorzaken. In sommige delen van de wereld is dat nu al zo.

Als jij je hier zorgen om maakt, dan kun je in dit boek lezen dat je niet de enige bent. En misschien kom je wel op ideeën over wat je zou kunnen doen voor het klimaat, net als de dappere, slimme, lieve kinderen in deze verhalen. Maar misschien maak jij je helemaal geen zorgen over klimaatverandering. Dan heb je nog altijd een bundel vol mooie verhalen. Is ook leuk!

Of je je nou zorgen maakt of niet: je hoeft dit boek niet in één keer uit te lezen. Want soms heb je zin in grappig, en soms meer in spannend. Soms in zielig, soms in stoer. Soms heb je domweg helemaal geen zin in klimaatverandering. En het mooie van een boek is: dat kun je ook even weg-

leggen. Dus hier geldt hetzelfde als in de rest van je leven: lees gewoon het verhaal waar je zin in hebt! Niks meer, niks minder. Je zult zien dat je ze uiteindelijk allemaal uitleest. Want behalve het onderwerp hebben ze nóg een ding gemeen: ze zijn allemaal geweldig!

Schrijvers voor Toekomst

Kwallen in de brievenbus

Marloes Morshuis

De zak blauwig snot in mijn handen trilt. Voor de duizendste keer vraag ik me af of de inhoud écht niet meer leeft, want hoe check je dat bij een beest zonder hart?

Ik had het opgezocht: kwallen die aanspoelen op het strand zijn dood. Op z'n minst bijna. Eigenlijk weet ik best waarom die zak trilt: omdat ik al een kwartier schijterig vanuit de bosjes naar een voordeur staar. Het ziet er allemaal zo serieus uit: de keurige schuine letters op het naambordje, het luikje met krullerige tralies in de voordeur. De strakke mond van de brievenbus – alsof die al weet wat-ie zo te slikken krijgt.

Mijn voeten vinden dat ik nog best terug kan en zetten vast een stapje achteruit. Maar dan denk ik weer aan wat er zondag is gebeurd en knalt mijn kop opnieuw bijna uit elkaar van woede.

Het was de eerste echt warme dag van het jaar en ik wilde naar het strand, tien minuten fietsen van ons huis. Alleen! Want dat was het grootste cadeau toen ik vorige maand twaalf werd: voortaan mocht ik in mijn uppie zwemmen. Zonder ouders die continu 'Boris, niet te diep!' schreeuwen en zonder klasgenoten die ruziemaken over wie naast wie ligt. Hoera!

Het werd al minder toen Niek per se mee wilde omdat hij zogenaamd zin had in een ‘frisse duik met zijn broertje’. Ja ja. Niek die zijn haar natmaakt? Ik wist heus wel dat ik voor hem alleen maar een smoes was om lekker rond te kunnen loeren op het strand. Maar mijn moeder riep zo blij ‘Wat gezellig, jullie samen!’ dat ik dat niet wilde verpesten.

En eerlijk is eerlijk, ondanks Niek was het fantastisch. Het water was nog juni-koud, maar toch voelde de zee als een warm bad. Ik hopte wat rond in de branding, tot ik ’m van ver zag aanrollen: De Perfecte Golf. Ik sprong op precies het moment dat de zee vol tegen mijn lijf beukte.

Beter wordt het niet.

Meteen daarna: een glibberige aai over mijn wang.

Slechter wordt het niet.

O, wacht, toch wel. Een brandende pijn zette mijn rechterdijbeen in de fik. Overal om me heen zweefden doorzichtige wolkjes in het water. Mijn aartsvijand nummer één had een heleboel stekende, slijmerige vriendjes meegenomen.

Niek lag in een deuk toen ik de zee uitrende. ‘Is het weer zover? Wen er maar aan, Boris,’ zei hij toen hij uitgelachen was. ‘Je weet toch dat het zeewater opwarmt? Daardoor komen er meer kwalen. Véél meer. Ook giftige.’

Ik sjeesde meteen naar huis, klapte mijn laptop open en las over minder vissen en meer plankton, zachte winters en warmer water. In mijn hoofd explodeerde een bal withete woede toen de verschrikkelijke waarheid tot me doordrong:

NIEK HAD GELIJK!

Kijk, dat we nooit meer sneeuwballen kunnen gooien en huizenhoge dijken moeten bouwen om de zee tegen te houden, is al rot genoeg. Maar dat ik tussen hele kudde kwalen moet zwemmen omdat volwassenen er een puinzooi van maken? No way. Dat gaat mooi niet door.

Dus daarom sta ik nu voor de deur van Kamerlid A-J den Beemert van de Partij voor de Burger. Ik wacht tot de rode vlekken voor mijn ogen zijn weggetrokken, trek mijn capuchon nog wat verder over mijn gezicht en ren naar zijn brievenbus. Hij is mijn eerste slachtoffer omdat hij a) fan is van gasboringen en b) de pech heeft dat hij in onze buurt woont.

Met één hand houd ik de klep open, met de andere prop ik de kwal door de brievenbus. Gelukkig zit er niet zo'n borstel in. Als ik het laatste stukje tentakel van mijn pink heb geschraapt, vis ik het briefje uit mijn jaszak en gooi dat erachteraan.

Zeg nee tegen gasboringen in de Noordzee anders volgt nummer twee...

Groeten van de Kwallenkwakker

'*Eat that, A-J,*' fluister ik. Dan ren ik weg alsof een horde kwallen me op de hielen zit.

Als we 's avonds aan tafel zitten, ruik ik stiekem aan mijn vingers. Ik heb ze twee keer gewassen en had handschoenen aan, maar toch lijkt het alsof ze naar kwal stinken.

Niek stompt tegen mijn schouder. ‘Hé slome, mama vraagt wat we willen doen in Bali. Ik een duikcursus.’

‘Ik tempels bekijken,’ zegt mijn moeder als ik stil blijf.

Met mijn vork trek ik golven in mijn aardappelpuree.

‘En jij, Boris?’ vraagt ze nadrukkelijk.

‘Ik wil niet naar Bali. Vliegen is slecht.’

‘Blijf lekker thuis dan,’ zegt Niek. ‘Nerd.’

‘Vieze klimaatvervuiler,’ bijt ik terug.

Mijn moeder legt heel kalm haar mes neer. ‘Goed dat je je zorgen maakt over het klimaat, Boris, dat doen wij ook. Daarom gaan we ieder jaar nog maar één keer op vliegvakantie. Geen citytrips meer, geen extra weekje zon.’

Mijn vader steekt zijn duim op. ‘Doen we graag hoor, rekening houden met de goede zaak.’

‘Applaus!’ roep ik.

Mijn vaders gezicht betreft. ‘De golfstroom ligt echt niet wakker van ons reisje Bali, Boris.’ Hij prikt mijn gehaktbal aan zijn vork en zwaait die beschuldigend onder mijn neus. ‘Moet je dit ook niet eten, hè. Ik help je wel.’ Hij neemt een grote hap van MIJN bal en kijkt me dan al kauwend nieuwsgierig aan. ‘Sinds wanneer ben jij zo’n klimaatfanaat? Ik dacht dat jij je alleen druk maakte over meteorietinslagen.’

‘O, dat weet ik wel.’ Niek grijnst. ‘Sinds ik hem zondag vertelde dat er meer kwalen komen doordat het zeewater opwarmt. We weten allemaal hoe bang BoBo voor kwalen is.’ Mijn broer wrijft met zijn vuisten in zijn ogen. ‘Boehoe... BoBo zee uit!’

Onder de tafel trap ik keihard tegen zijn scheen. ‘Hou op! Toen was ik drie!’

Ik zie mijn vader op z’n lip bijten, de zachtjes schuddende wangen van mijn moeder. Echt, als ze nu gaan lachen dan verdwijnt mijn volgende kwal niet in een brievenbus maar onder een dekbed.

Mijn volgende kwallen gaan inderdaad niet in een brievenbus, maar tegen de grote ruiten van het ministerie van Klimaat. Ik kijk even hoe de drie flatsen naar beneden druipen. Dan plak ik snel een briefje in het slijmspoor en spring weer op de fiets. Aan mijn stuur hangen twee tassen vol vers geraapte kwallen en ik wil er zoveel mogelijk bezorgen voor de stad wakker wordt.

Benieuwd of het dan nog steeds stil blijft. Nadat ik die kwal bij A-J door de brievenbus had gedouwd, gebeurde er namelijk helemaal niets. Je zou denken dat een Kamerlid op z’n minst lekker in een talkshow gaat jammeren, maar nee hoor, niet Arie-Jan.

Er was duidelijk meer nodig. Vél meer. Gelukkig was de wind dat met me eens. Die bleef stevig uit het oosten blazen, zodat het strand bespikkeld was met hoopjes slijm. De gestreepte kompaskwallen liet ik liggen, dat zijn stekende rotzakken. Maar de blauwe snottebellen smeekten gewoon: *Neem me mee, kwallenkwakker. Prop me in een brievenbus, smeer me tegen een gebouw.* Komt goed, bloemkoolkwalletjes, komt goed!